

ODISE KOTE
SHPËRFYTYRIMI
ROMAN

BOTIMET TOENA

ODISE KOTE

SHPËRFYTYRIMI

roman

BOTIMET TOENA

Tiranë

Botuese: Irena Toçi

Redaktor letrar: Eris Rusi

Përkujdesja grafike dhe kopertina: Elsa Hajderaj

ISBN 9789928960917

© BOTIMET TOENA & AUTORI

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. “M. Gjollësja”, nr. 71, Tiranë 1023

ose K. Postare 1420

Tel.: +355 67 70 70 884

botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

Çdo monedhë ka tingullin e vet!

Amerikane, angleze, zvicerane, ruse, belge, italiane, greke, arabe, kineze.

E dëgjoni tingullin?

Tingulli nuk është metaforë. Tingulli është ekuacion. Ekuacion etik mbi origjinën e pasurisë.

Tingulli nuk ka nostalgji. As ndërgjegje. As atdhe! Tingulli nuk është as vetëm një fenomen akustik.

Është përsëri ekuacion. Ekuacioni i një rruge që zbërthen kodin dhe mënyrën e krijimit të parasë.

Monedhat në xhepin tënd nuk kanë të njëjtin tingull me monedhat në xhepin tim!

Çdo monedhë ka tingullin e vet, sepse çdo pasuri ka historinë e saj.

Mos e harroni kurrë këtë gjë!

Kapitulli I

Ftohtësia kryeministore u bë e padurueshme. Ajo që nisi si moskuptim, shpejt mori fuqinë e akullnajës. Duhej të ecje me kujdes, ndryshe, shkarje dhe rrëzim. Ishin ditët para Krishtlindjeve. Edhe ato ngjanin krejt të ngrira. Asnjë komunikim personal, asnjë shenjë apo telefonatë, vetëm shkëmbime simbolike dhuratash dhe urime të përgjithshme. Ftohtësia kishte hyrë kudo. Si flamë. Madje dhe në qeset e plastmasit që ngjanin me copëza pasqyrash të thyera dhe që erërat e forta i vërtisnin sa andej-këndej rrugicave të kryeqytetit. Ftohtësia sidomos bërr-bërr ndihej në zyrat e ministrisë, në sirtarët e tavolinave, në shtëpinë e saj, në dhomën e gjumit, në humorin e përditshëm, në mospajtimet e grindjet me Subiun, bashkëshortin, në përkëdheljet e vajzave, Ages dhe Sarës. As shkëlqimi i dritave, i reklamave shumëngjyrëshe të festave që po afronin, nuk e zhbënë dot ftohtësinë, ajo mbeti aty, e ngjitur, si astma bronkiale në një cep të mushkërisë.

Ftohtësia kryeministore ndaj Herta Kurtizës ndihej më shumë në kulisat, kafenetë, zgëqet e kryeqytetit, në atë pjesën e padukshme, kur bënin tifo episodin më të bukur të lojës, ashtu si luan macja me miun. Oh sa bukur!

Çfarë spektakli!

Ajo ende nuk e ka fort të qartë se kryeqyteti është toka e pushtetit, e labirinteve, e konspiracionit dhe pabesive. Kjo ishte më se e pritshme. Sepse pushteti është produkt i seleksionit më të rreptë. Shpesh ai është i ndërtuar mbi gjëra jo dhe aq të pastra.

Çfarë suksesi për kundërshtarët e saj!

Ftohtësia kryeministore u ndje sidomos në analizën vjetore të qeverisë, ku mbi kokën e saj të bukur, si asnjëherë tjetër, ranë të gjitha shigjetat, gjylet e plumbat e zemërimit.

Herta Kurtiza mbërriti si përherë dhjetë minuta para kohe, hyri në sallën e mbledhjeve dhe u ul në vendin e vet sipas protokollit. Ishte vetëm. Sanitarja që merrte pluhurat e fshinte syprinën e tavolinës së madhe, bënte sikur nuk e shikonte. Ajo ngriti kryet në tavan e nisi të numërojë rombet që dukeshin sikur do të binin. Dy rombeve të krahut anësor, iu kishin dalë fijet e holla përbërëse. E hoqi shikimin andej dhe e hodhi në perdet e reja të dritareve. Ishin qepur me shije. Kishin reflekse rozë e shkëlqim të butë. Sekondë pas sekonde dhe dhoma e mbledhjeve u mbush me ministra, disa zëvendës ministra e drejtorë drejtorie, dhe dy punonjësit e besuar të mediave.

Pas hapjes të analizës nga kryeministri dhe kërkesës së tij për trajtim të thelluar, ministrat u ngritën njëri pas tjetrit për raportim. Kur i erdhi radha, Herta Kurtiza foli shkurt rreth arritjeve e realizimit të detyrave, objektivave dhe pritshmërive të vitit të ri që po trokiste. Gjatë raportimit, ashtu lëndimthi, asaj i doli padashur një “ah”, psherëtimë hollake, që sikur mori formën e një grremçi të padukshëm

ku do të vareshin pasiguritë emocionale dhe kundërshtimet e heshtura të një kohe jo shumë të largët. E folura e saj ishte lakonike, me fuqi oratorike, por aty u dëgjua si dështake. Shifrat në dukje bindëse, të bënin të humbisje mendjen e të ngrije pikëpyetje.

Por vetëm se... vetëm se... gjatë të folurit, (përsëri ajo ftohtësia kryeministore), ajo e ndjeu se ai nuk po e dëgjonte me vëmendje. Gishtat i kishte si zakonisht mbi tastet e celularit.

Çdo kureshti dihet, ka kohën e vet. Ajo kuptoi se kishte gabuar me gjuhën e përdorur, momentin e mburrjes dhe evidentimit të arritjeve. Mbase dhe me vendin ku po i përdorte. U ndje e braktisur. Jashtë. Jashtë gjithë interesit. Shpesh ajo, koha e kureshtjes, e dëgjimit, ose moskoha, bëhet shkak i keqkuptimeve të mëdha. Pasi u bind për mosvëmendjen e plotë të tij, jo sëmbimi në zemër, por fati i saj, i dha një ndjesi gremine.

Ra heshtje. Mëdyshje. Vijim. Mbretëroi qetësia.

“Ja thagma”, - nënqeshi zv/kryeministri ngacmues që e kishte në krah. “Fuqia i ngjan, ose ka fytyrën e kësaj gruaje”.

Por kishte gabuar.

Kryeministri nuk e fali. Ai iu kthye direkt ministres: “Dakord për disa nga arritjet e Programit kombëtar të punësimit, për ngritjen e infrastrukturës dhe trajnimet. Por a e dini ju zonja ministre se në disa nga Drejtoritë rajonale, zyrat e punës janë kthyer në qebaptore ku gatohen qofte, plënca e mëlçi, pihet raki e bëhet duva që vendet e punës të zbresin nga qielli? Ë...? E dini ju që ka drejtorë e kryeinspektorë që kanë hyrë në marrëdhënie allishverishi,

jep e merr, me drejtuesit e zyrave të dhomave të tregtisë e biznesit? Bëjnë para e vjedhin duke gënjyer shtetin? E dini ju që në këto drejtori ka hyrë boloria e xhaketave të vjetra, (jo ato të pastrat, por të diskretituarat) që kanë përvojë, instinkt e shkathtësi të marrin në zotërim gjithçka, duke ngritur kurthe, stërkëmbësia e pabesira? Ata më shtrëngojnë fort dorën dhe mua, si të më japin sinjale për solidaritet e admirim dhe sa kthen krahët, bëjnë hatanë në terren.

Ky është moderniteti?

Kjo është panorama që prisnim këtë fundviti?

Jo, jo! Këtë nuk mund ta pranoj! Ti duhet të bësh një skenar të tillë që të tundësh çdo gjë nga themelet, të realizosh reforma transformuese të situatës brenda marsit të vitit që vjen, duke nisur nga koka deri te këmbët. Do të godasësh fort! Fort! Pa hezitim!

Punësimi është prioriteti numër një i qeverisë sime. Çfarë të duhet nga qeveria, nga kryeministri, hap gojën dhe do ta kesh. Por situatën në gjendjen e tanishme nuk e toleroj më”.

Ajo shikonte me sytë e picërruar mbi bllokun ku mbante shënime. Bomba kishte plasur cep më cep. Kishte bërë pluhur e hi gjithë ngrehinën e saj. Nuk kishte mbetur asgjë në këmbë. Ajo vetë ishte gjakosur, llangosur me pluhur e baltë.

Koleget e kolegët vështronin me cep të syrit.

Si mendonte ajo koka e tyre?

Po përse ishte bërë tabelë qitjeje vetëm ajo, Herta Kurtiza?

Kryeministri foli për fillime të reja në të gjitha ministrinë, për qasje të shpejta bashkëkohore, për dialog e komunikim

me të rinjtë dhe ekselentët, por në veshët e saj, fjalët e tij gjëmonin në kakofoni. Dukej sikur ishte shkatërruar gjithçka.

Kur pluhuri u davarit disi, ajo doli shpejt, hipi në mjetin shtetëror dhe iku.

“Drejt bulevardit, - i bërtiti shoferit, - nga liqeni.”

Makina lëvizi me shpejtësi dhe ajo pikasi se kryeqyteti ishte zhytur nën pushtetin e dimrit të trazuar. Temperaturat kishin zbritur nën zero. Qytetarët e paktë ecnin dhe ngrohnin duart me avullin e gojës. Furia e erës përplaste gjithçka ku të mundte. Vështirë të qarkulloje rrugës atë ditë. Retë e bardha, kërcënuese, atje sipër qiellit, shkëlqenin si dhëmbë çakejsh të uritur. Në xhamat e ngrehinave dhe dyqaneve përleshje bulevardit, ngricat gri sikur kishin vizatuar ndërgjegjen e vradë të shtetit.

A ka ndërgjegje shteti?

Po unë?

Fantazma te “Hamleti” (sepse iu kujtua pikërisht atë moment skena) u shfaq për të treguar krimin dhe, natyrisht, për të kërkuar shpëtim. Ky ishte dhe thelbi. Dhe pyetja që i vinte tani dhe i bëhej më e rrokshme, ishte: A do të shpëtoj unë Herta Kurtiza, nga ftohtësia, mëria, hezitimi, mosbindja?

Cili është çmimi që do të paguaj?

Gjithë natën kishte rënë shi dhe rrugët e kryeqytetit i kishin shtritur mirë e mirë gjymtyrët e lodhura. Jashtë

dritares së zyrës ministrore, dukej mishmashi i reve që sikur kishte marrë pamjen e një avioni në fluturim. Ngjante më shumë si përfytyrim, nostalgji për kohë të shkuara, mall që po ia mpinte trurin dalëngadalë. Subiu, bashkëshorti mjek, ia kishte rritur dozën e kurës gjermane antidepresion, ose të paktën po përdorte hape të tjera, nuk ishte fort e sigurt, por ajo ndjente që çdo ditë e më tepër këndellej në kujtime të ëmbla dhe flinte më tepër gjumë natën. Por me gjithë cilësinë e tyre, hapet gjermane nuk kishin arritur t'ia shkulinin nga truri pyetjen që e gërryente.

“Kush më armiqësoi me kryeministrin?

Ingrid L., Bo-zi, apo ndonjë ministër tjetër, pa përjashtuar kandidatët gjithnjë në pritje. Unë e di që duhej të isha pjesë kokulur, shërbyese e grupit që udhëheq, por pata guximin të formuloj thelbin e rrezikut pa i rënë anash: A duhet të mbijetoj më gjatë po t'i bashkoj interesat me ato të grupit të madh, që është ku e ku më i fuqishëm se sa identiteti dhe emri im në formim e sipër, apo...?”

Zgjedhi të parapëlqente, “identitetin dhe emrin e saj në formim e sipër”, në vend të shërbimit pa identitet për grupin e madh udhëheqës. “Jam rrekur disa herë të kuptoj vetveten, por ende nuk ia kam arritur. Çfarë më magjepsi te vetvetja?”

Përse gjithë ajo ftohtësi kryeministore, sikur të jem me lebrozë?

Mos po plakem? Jam vetëm tridhjetë e katër vjeçe. Dalëngadalë, po mësoj politikën. Zigzaget. Jo, këtë nuk ma kërkoi njeri, as goditjet e përhershme poshtë brezit, që, bëjnë ç'bëjnë, më kujtojnë zhulin e pisllekun e dendur të njeriut.

Për moshën time, ajo që më ndihmon të ndërgjegjësohem është letërsia dhe muzika. Aty sikur laj mëkatet!

Prej disa javësh, apartamentin përbri hyrjes time e kanë marrë me qira tri studente dhe, që nga mëngjesi deri në mbrëmje, dëgjohen me zë të lartë ca këngëtarë që çirren. Rrepera. Sa e pazezistueshme më duket ftesa e tyre, dua të shkoj e të çirrem dhe unë me muzikën e tyre!

Përse kam harruar të kuptoj ç'është dhembja?

Unë që e duroja dhembjen gjer në limite. Mos jam bërë gjë tirane? Shtypëse? Tirania është ves. Sëmundje.

Unë që kam qenë zemërmirë mos jam shndërruar në njeri zemërkazmë? Mos e kam ushtruar pushtetin për ta poshtëruar tjetrin deri në zgërlaqe e zvetënim të plotë, duke humbur vetveten, duke mos qenë më zot i ndijimeve të mia? Në qoftë kështu, qenkam shndërruar në përbindësh që më sjell kënaqësi vuajtja e tjetrit. S'ka më iluzione!

O Zot! O Zot çfarë trashëgimie e ndëshkim iu paskam dhënë dy vajzave të mia?

Kohë të këqija.

Nuk mjaftojnë hallet e punës, rritjes së vajzave, por tani më ngacmon dhe ky dreq depresioni? Duket sikur është një peng që unë ende nuk e shlyej dot. Mënyra si më vjen, si më sulmon, ndonjëherë më mbush me turp. Dua t'i them detit: hapu! Dua ndryshimin. Unë s'jam nga ato që pranojnë rendin e tanishëm të gjërave. Unë nuk kërkoj të përfitoj vetëm për vete.

Ti?

Unë të kem borxhe?

Ku ishte parë të sillesha unë si hutaqe? Të kisha humbur rrugën?

Të flisja pa e ditur se çfarë flisja e çfarë kërkoja? Nga kjo gjendje dua të iki sa hap e mbyll sytë, të fshihem e të mos më gjejë njeri. Nuk jam në gjendje të dalloj çfarë më rëndon më tepër, pengu apo turpi?

Ama këtë topitjen nuk e duroj dot. Jam bërë si budallaçkë.

Kush unë?

Më mirë të vdes!”

Kush e di sa do të zgjaste ai meditim, sikur sekretarja të mos trokiste dhe ta njoftonte për takimin e rekomanduar. Një i afërm i Subiut ishte lutur: “Prite, ka një vit që më mori veshët. Ka qenë kuadër i mirë, po më ngjan se ka rrjedhur”.

Burri që hyri te ministrja ishte një skërfyell i gjatë, qimekuq, si carace e pjekur kuqalashe. Veshur si mos më keq. Ishte si te të gjashtëdhjetat. E uli përballë në kolltuk.

- Kafe, ujë? - e pyeti.

- Jo, jo, punë kërkoj, vetëm punë, - hyri direkt në temë, i sigurt te ndërhyrja që kishte bërë. - Më duhen dhe shtatë vite të mbush kohën e pensionit.

- Ku ke punuar? - Herta Kurtiza i ofroi mirësjellje.

- Në kohën e parë, revizor kam punuar. Tani asgjëkundi.

- Po me se ke rrojtur deri tani?

- Me pensionin e nënës dhe pak pasuri që kisha mënjanë. Po nëna më vdiq dhe pasuria mbaroi.

- Po ç’ke bërë gjithë këto vite, o njeri? - ministrja s’e përmbajti dot pezmin.

- Jam marrë me pronat e mia e të fisit, - u përgjigj qetë skërfyelli.

- I more besoj dhe po i administro...

- Opingat, - shpërtheu flakë ai burrë dy metër i gjatë, - mbeta gjyqeve. Kush të lë t'i marrësh? Të lënë oligarkët?

- Po ç'ne oligarkët? - shtyu urat ministrja.

- Po ata, ata. Unë i kam pronat në mes të Tironës dhe m'i kanë zanë me ndërtime shumëkatëshe. Të lë parja e tyre? Pare e pistë shumë, ajo e pluhurit të bardhë.

- A jo, tani e teprove pak, - e qortoi ministrja.

- Paraja e pistë duhet të fitojë imunitet oligarkik, - vazhdoi në të tijën skërfyelli që s'kishte ndërmend të ndalej.

- E prishe fare. Po ka shtet ore, ç'thua kështu? Ti te shteti ke ardhur, apo jo?

- Jemi genie hermafrodite dhe me oligarkë edhe me shtet, - vijoi skërfyelli pa ia bërë syri tërr. - Kështu që gjysma e trupit nuk mund të luftojë gjysmën tjetër. Ndaj shteti është në mëdyshje: të vijojë me oligarkët e paratë e pista apo t'i kthehet ligjit?

- T'i kthehet ligjit, patjetër, - tha ministrja.

- Bah, e kundërta ka për të ndodhur! - tha skërfyelli i gjatë.

- Është njeri i mirë, besimtar, - mendoi ministrja, - ka diçka të ngrohtë brenda tij. Po sikur ta ndihmoj? Mosbesimi kishte prishur gjakun e atij njeriu dhe të të tjerëve si ai, kishte arritur të depërtonte në zonën që dukej e padepërtueshme, në krenarinë tiranase. Mosdhënia e pronës, moskonsiderimi, sjellja brutale, arroganca, sidomos për ata njerëz të ndershëm e moskokëçarës, kishte bërë që koha për

ta të ecte mbrapsht. Në vend të mençurimit, siç do të ishte e udhës, dëshpërimi, egërsia dhe humbja e drejtpeshimit ua kishte marrë mendjen. Kishte diçka tragjike në mënyrën si silleshin ndaj fjalës e humorit, gjendjes dhe punëve, gjërave të vogla, të përditshme, spontane.

- Do të më gjesh një punë për vitin që vjen? - skërfyelli ishte më serioz se kurrë.

- Lëre CV te sekretarja ime dhe do të shoh ç'mund të bëj.

Skërfyelli u ngrit në këmbë, i zgjati dorën dhe uroi: Gëzuar vitin e ri, ministre!

Urimi i skërfyellit iu duk njerëzor, disi naiv, por gjëja më normale që i kishte ndodhur ditët fundit. Ai i kujtoi se ka dhe ca njerëz të tjerë kjo botë, që mendojnë ndryshe, por zemrën e kanë në vendin e duhur.

Ministrja e përcolli. I bëri përshtypje ai njeri. Sepse iu kujtua një fragment nga një roman: “Kështjellat e qytetërimit nuk janë mbrojtur vetëm nga muret e forta e të larta, por edhe nga hendeqet e thella rreth tyre”.

Nga leximet pa pushim, (ves familjar), kohët e fundit po i kujtoheshin shumë fragmente romanesh, ashtu rrëmujshëm, si ata përrënjtë që shpërthejnë papritmas e rrokullisen honeve e shpateve të malit.

Bënte ecejake në zyrë, meditonte e kujtonte, i dilnin parasysh fytyra e sjellje, kur befas ra zilja e telefonit celular. Ishte përsëri ajo, Ingrid L. Mbeti në dilemë, ta hapte apo ta linte të binte papushim deri sa të fikej.

E hapi.

- Ah, më në fund, - u dëgjua pëshpërima në anën tjetër, - besoj ke përpara ftesën time dhe po mendon, çfarë të veshësh që të shkëlqesh si mbretëreshë...

- Jo nuk e kam ftesën. Nuk e kam parë ende postën, por nuk besoj se do të jem...

- Po ku do të jesh tjetër shpirti im?

- Në familje me Subiun dhe vajzat.

- Ah ç'puritane! Do të braktisësh festën e ndërrimit të viteve në Sky Tower? Galanë?

- Po, - tha e vendosur.

- Ti nuk do të më zhgënjesh apo jo në përvjetorin e themelimit të bizneseve të mia, ë?

- Nuk do ta bëja dot, - ndërroi pllakë Herta Kurtiza, duke mos dashur ta shtonte edhe më distancimin.

- E pra, se kam dhe një dhuratë për ty.

- Ashtu? Ç' dhuratë?

- Surprizë. Takohemi në 31 dhjetor në SkyTower, - dhe mbylli telefonin.

Kapitulli 2

Historia e Herta Kurtizës nisi një ditë me diell, aty në liqenin artificial të Tiranës, kur ajo ndeshi një grua me sharm të pazakontë. Ishte nga ato zonjat fisnike që e kanë të lindur sigurinë, instinktin gjahtar dhe syrin vëzhgues. Dallohej prej larg për bukurinë e tepërt, dhe bukuria e tepërt bënte që t'i silleshin rrotull, burrat, por edhe gratë, duke ndjerë turbullim, xhelozë e pasiguri. Ishte nga ato gra që ecin me hap serbes, që dinë çfarë bëjnë. Dukej e pakohë, pa moshë.

Po dhe Herta Kurtiza s'të kishte faj. Bukuria që shkoi pas bukurisë. Kur e pa, iu duk e veshur me alga e lule rozë, dhe që ngjante si një hyjni, me sytë e egërsuar dhe zell rruftës në buzë. Ajo ishte gruaja që e njohu rastësisht, në ditën kur kishte prill pikëllimi në shpirt. E njohu në një ditë nga ato për të cilën nëna e saj thoshte: Mos e ngacmo diellin çamarrok!

Ç'kuptim kishin ato fjalë?

Në parkun e liqenit të Tiranës, ishte me dy koleget e saj, Anjën dhe Blertën. Flladi i lehtë përshkonte mimozat dhe pemët e mbushura me kurora të bardha lulesh. Shkurret dhe lulet e tjera të parkut kishin shpërthyer ngjyra nga më të pabesueshmet dhe Herta Kurtizës i ngjante sikur gjendej aty për të xhiruar ndonjë film për pranverën.

Ajo dhe Ingrid L. u njohën në rrethana të pazakonta, ekstreme.

Ç' ditë e prajme!

Zogjtë qëndronin gati pezull mbi pemët, ndërsa pesë fëmijët me probleme të shëndetit mendor, luanin, hidhnin hera-herës lule mbi ujin e shndritshëm të liqenit që krijonte vizatime të çuditshme. Dielli rrëshqiste butësisht mbi trupat e tyre dhe fëmijët dukeshin të lumtur. Edhe Herta Kurtiza ishte e lumtur. Një muaj më parë ishte emëruar mësuese me kohë të plotë. Pas dy viteve vuajtje, përpjekje e zhgënjim, më në fund ah, e kishte realizuar ëndrrën. Ishte shpërngulur nga qyteza e vogël e mesvendit, Rogozhina, në kryeqytet, duke shpresuar se më në fund ditët e mira të jetës së saj, sapo kishin filluar. Fillimisht në kryeqytet erdhi Subiu, bashkëshorti, mjek pediatër dhe pas tij, ajo. Nevoja për mjek në kryeqytet ishte ulëritëse për shkak të hemorragjisë, eksodit të bluzave të bardha drejt Europës, kryesisht Gjermanisë. Subiu u sistemua shpejt, pa zhurmë, menjëherë, në një qendër shëndetësore në rrethinat e kryeqytetit. Ajo fillimisht mbeti shtëpiake, e papunë, rriste dy vajzat e vogla Agen dhe Sarën, tre dhe pesë vjeç, pastaj nisi punë me kohë të pjesshme e tani mësuese me kohë të plotë. Në shtëpinë e tyre me qira, kishte ardhur të jetonte dhe Nija, vjehrra. Tiranën e donte më shumë ajo se sa Subiu. Subiu ishte vendali nga qyteza me emrin e çuditshëm Rogozhinë, rrogos-shtro, e ngacmonte Herta për gjoja etimologjinë e fjalës, bashkëshortin e saj. Ndërsa ajo ishte vajza e vetme e një ish-oficeri të Sigurimit të shtetit që fati e kishte ngecur në atë skutë të harruar të vendit. Babai i saj kishte punuar dikur

shef hetuesie dhe familja për shumë kohë gëzoi privilegje. Që e vogël Herta tmerrohej kur fëmijët e kushërirave të saj, fierake apo durrsake, (aty ishin hallat, tezet, krejt fisi) e thërrisnin rrogozhinse. I ngjante se e quanin zhulse. Katunare. Dhe fillonte qante. Njëherë u betua se nuk do të shkonte në shkollë të mesme, nëse familja e saj nuk do të transferohej nga Rrogozhina në kryeqytet, ose të paktën në Durrës.

E kujtonte përherë atë ditë. Gozhdë në tru. Ajo ditë e çmendur shënjoi një pikë kthese në jetën e saj. Ishte rebelimi dhe aventura e parë. Iku nga ora e mësimit dhe brodhi gjithë paraditen me Ledian, gjimnazisten simpatike, komshie e katit të tretë, kot më kot andej nga lëndinat e Merhorëve, rrugëve bosh, pastaj të dyja u ngjitën me vrap në hyrjen e saj. Prindërit e Ledia atë ditë kishin ikur me tren në Tiranë. Ishte fund maji, e mbante mend mirë, pasi shkolla për një javë mbaronte. U ulën të dyja në divanin e vetëm pranë dritares që shihte nga rruga kryesore. Ledia ndezi magnetofonin e markës Sherebel dhe vuri kasetën me këngët italiane të Sanremos. Herta u mrekullua. Bota. Ledia solli pastaj edhe një pako me llokume me arra, liker limoni dhe dy gota. Kafshonin llokume, pinin liker dhe këndonin me zë në qiell. Dikur, Ledia u ngrit në këmbë e zuri Hertën prej dore duke iu lutur: Kërcejmë? Ajo nuk mund ta kundërshtonte përzgjedhjen e Ledia. Dëshira e saj dukej e formësuar dhe ajo nuk e kishte kuptuar ashtu siç duhej se çfarë ishte ajo në të vërtetë.

Sytë e Ledia shkrepitnin plot mallëngjim. E mori në krahët e saj Hertën, nxënësen e klasës së shtatë dhe

kërcyen e u rrotulluan derisa iu morën këmbët. Shiheshin sy më sy. Prapë shiheshin. Dhe befaz ndodhi ajo, që asaj vagullthi i kishte shkuar nëpër mend gjatë kohës që Ledia e rrotullonte duke e shtrënguar fort prej belit, puthja. Ishte vetëm katërmbëdhjetëvjeçare dhe nuk kishte si ta dinte që freskia e ndjenjës nuk jepet, por rrëmbehet. Nuk dinte çfarë të bënte. Bëri të njëjtën gjë si Ledia. I hodhi dorën mbi supe dhe kur sapo ndaluan për t'u mbushur me frymë, me një buzëqeshje të pafajshme, gjithë ëmbëlsi, i afroi buzët e saj Ledia: I do? Merri! Janë të tuat!

Ledia u çakërdis. Lëshonte britma gëzimi. “Pse në këtë atdheun tim sundon ferri? - çirrej me sa kishte fuqi. Si nuk lejohet e puthura midis vajzave? Ky po që është mëkat! Shpresoj t’i kuptosh këto që po them, - i foli Hertës që tundte kokën sipas ritmit të zërit të saj.” Pastaj u puthën me afsh e tërbim, si nuk kishin provuar kurrë më parë. I provonin vetes se e gjithë parajsa e lumturia ishte aty, tek afshi, buzët e prekjet. Shijuan e prekën ndjenja të panjohura, të buta, të ngrohta, mishtore, delikate, të holla, të parrokshme prej mendjes dhe imagjinatës. U zhveshën, u prekën, luajtën me duar, u dehën nga djegia e epshit, shpërthyen, gjersa u përvëluan e ranë përdhe. Nuk folën për disa minuta. Ledia u çua, u afrua e para drejt saj, bëri një përpjekje për t’i hedhur sërish dorën mbi supe, por Herta e shtyu përpara krahun e saj.

Jo, - tha zëulët dhe heshti.

Herta Kurtiza u ngrit ngadalë dhe iu afrua divanit ku kishte hedhur si kishte mundur teshat, tutat, bluzën, gjimbajtëset, të mbathurat. Jashtë, në rrugën e vetme kryesore, dielli shkëlqente me forcë.

Ledia e trembur e pyeti nëse ishte kënaqur dhe gjithçka ishte në rregull.

Jo, - ngriti zërin Herta. - Asgjë nuk është në rregull, se asgjë nuk është më si më parë - dhe doli me vrap nga apartamenti i Ledias. Hyri në apartamentin e familjes së saj, një kat më poshtë, mbylli me çelës dhomën, ndezi televizorin dhe ia shkrepiti të qarit me ngashërime: “Jo, jo, - iu betua vetes, - nuk do ta bëj, nuk do ta bëj, jo, jo, nuk do të ndodhë më kurrë! Nuk do ta lejoj! Jo, jo!”

Nuk e kuptoi përse, po ajo ngjarje i erdh’ ndërmend si film me metrazh të shkurtër pikërisht asaj dite, aty në Parkun e liqenit artificial, në ato minuta të tmerrshme kur u dëgjuan britma dhe thirrje të forta për ndihmë. Ç’kishte ndodhur?

U kujtua se kishte përgjegjësi direkte për tre nga nxënësit me probleme të shëndetit mendor, të cilët bashkë me mësueset, Anja e Blerta i lanë të luanin në livadhin buzë liqenit. Vetë, tri mësueset ecën, shijuan bukuritë e natyrës, pinë kafe e shëtitën të shkujdesura në park. Por e keqja as të pyet e as të pret. Njëri prej nxënësve, hyri befasisht në ujë dhe pavarësisht thirrjeve e shenjave me duar e këmbë të kalimtarëve, po ikte drejt thellësisë. Herta Kurtiza e pa dhe ndjeu shtrëngim të fortë në gjoks. Nuk u mendua dy herë. Vrapoi, u sul drejt buzës së liqenit dhe u zhyt në ujë. Notoi deri te nxënësi që po përpëlitej e përplaste duart. E kapi për shpatullash dhe nisi ta tërheqë, duke e nxjerrë pastaj menjëherë në breg. Nxënësi kishte pirë ujë, ishte trembur dhe jepte shenja të dobëta jete. Herta e shtriu me kurriz përtokë, i bëri frymëmarrje artificiale, i nxorri ujin që kishte

pirë dhe për ta gjallëruar disi, nisi ta fërkojë fort trupin e tij. Ndërkohë që po merrej me nxënësin e saponxjerrë nga uji, një zonjë elegante, pikërisht ajo që më pas do të mësonte se thirrej Ingrid L., si nja dyzet e pesë vjeçe, iu afrua pranë dhe me admirim e kureshti pyeti:

- Bravo. Ja një nënë guximtare. Djali juaj?

- Jo. Nxënësi im, - foli shkurt Herta Kurtiza.

Ajo dikë mori në celular. “Roger, Roger aty je? Eja shpejt, shpejt këtu te bregu e liqenit. Me Benz-in.”

Sa hap e mbyll sytë mjeti luksoz erdhi.

- Djali ka nevojë për ndihmë mjekësore, - foli me pëshpërimën e saj, jo pa njëfarë hijeshie që të gëzonte. - Shpejt ta hipim në makinë!

- Zonjë e nderuar, - belbëzoi ajo dhe sytë i shkëlqyen, sepse natyrisht solidariteti e mirësia që po i afrohej po i jepnin krahë veprimit të saj. - Ju jam mirënjohëse.

- Ah, çfarë thoni, - ajo u afrua pranë saj. - Ju jeni një heroinë. Kohës sonë i mungojnë mësueset si ju!

Herta Kurtizës, fjalët dhe zëri i saj iu dukën si ato të një engjëlli. Ngjante se ajo kishte mbërritur menjëherë aty për të ndjerë e dëgjuar thirrjet, lutjet e atyre mësueseve, njerëzve të tronditur, lutje që dilnin nga thellësitë e qenies. Por për çudi Hertës në vend t’i ndizej dëshira të rrinte pranë saj, donte të tërhiqej ngadalë prapa, në vetminë e saj, për tu bërë e zakonshme, e padukshme. Ajo nuk e donte bujën, as zhurmën.

Pranë bregut të liqenit ndërkohë kishin mbirë kureshtarët, policët e bashkisë, gazetarët, thashethemexhinjtë, të ngeshmit e përhershëm, pensionistë e plot të tjerë. Potere,

të bërtitura, gjullurdi e madhe. Ingrid L. i bën shenjë me kokë dhe Herta Kurtiza bindet. E rrëmben nxënësin hopa, hipën pa mëdyshje në mjetin e zonjës elegante, pas saj futet Ingrid L. dhe mjeti niset vetëtimë. Drejt në spital.

Kur ende nuk kishte dalë nga pështjellimi, hutia, frika e masës së ndëshkimit për ngjarjen me nxënësit që për pak desh u mbytën edhe për faj të saj, në liqenin artificial të Tiranës, një telefonatë e papritur ndryshoi krejt rrjedhën e situatës. Drejtoresha e arsimit njoftoi se e priste në orën dymbëdhjetë në drejtori.

Gjë fort e çuditshme kjo. Vetë drejtoresha?

Një kureshti më e pikasur dhe mëdyshja e errët që s'pranonte sqarim, do të merrnin fund sapo ajo të shkelte në drejtorinë arsimore të kryeqytetit. Herta Kurtiza, me sensin e përgjegjësisë së papërmbushur në kryerjen e detyrës si mësuese përgjegjëse, pavarësisht aktit të kryer për shpëtimin e tij, ishte e frikësuar. Sapo shkeli në oborrin e drejtorisë, e kuptoi menjëherë se po hynte në botë tjetër. Çudia, akoma më e madhe, ishte prezenca, qëndrimi në krye të skrivanisë e zonjës mondane, Ingrid L. Drejtoresha rrinte ulur në krahun e djathtë të saj.

Sapo hapi derën, të dy gratë e pritën me duartrokitje, aq sa ajo u hutua aq shumë, dridhej e s'po kuptonte asgjë. E kush nuk ka nevojë të ndihet e mirëpritur nga eprorët e vet, aq më pak kur një ditë më parë u vu në rrezik jeta e një nxënësi?

Por... Kjo botë është e mbushur me të papritura, kthesa, praktikitet e shikim të ndryshëm të faktit. Për respekt të faktit, meqë ra fjala, as që bëhej fjalë. Drejtoresha e arsimit u ngrit e para në këmbë. Gjithë solemnitet. E përqafoi fort mësuesen heroinë e shpëtimtare siç e cilësoi, duke derdhur si shampanjë të shtrenjtë, lumin e meritave dhe të cilësive, të cilat asaj as që i kishin shkuar ndonjëherë ndërmend se i kishte. Aty për aty pati ndjesinë mos i gjithë ky teatër ishte një keqkuptim.

- Ti nderove arsimin shqiptar, - Herta Kurtizës i ngjanë fjalët e drejtoreshës, me recitimin e Fiqiretes, një aktore mediokre e Pallatit të Pionierit, mbetur atje në qytezën e dikurshme të saj, - ti bëre diçka madhështore që do të mbetet manual sjelljeje, shembull e model frymëzimi në punën e të gjithë arsimtarëve të Tiranës.

Drejtoresha, një grua zeshkane në moshë të thyer, që dukej sikur mbartte mbi vete gjithë barrën dhe traditën e një kohe tjetër, të një bote të vjetër, mbaroi fjalimin vlerësues, eci me hapa të rëndë deri te biblioteka e zyrës dhe nga një raft i saj, nxori një libër të trashë me titull, “Arsimi shqiptar ndër vite” ku me sa dukej ishte bashkautore. E përqafoi sërish mësuesen e re duke ia dedikuar librin: “Kjo është dhurata ime për ty!”

Herta Kurtiza nuk e kuptoi pse pas kësaj ligjërate plot vlerësim e adhurim u ndje e dobët, e zbehtë, me djersë të ftohta që nisën nga tëmthata, rrënjët e flokëve pas qafe e deri në shtyllën kurrizore. Trupi i saj hollak dukej se u hollua edhe më tepër. Gjunjët iu përkulën, koka iu zhyt në gjoks dhe një buzëqeshje e ngushtë iu shfaq në fytyrë. Pati

ndjesinë se do të villte. Në vend të krekosjes, i erdhi keq për veten. Heshti për një çast dhe tha si të fliste me vete: - Më keni nderuar shumë më tepër nga sa meritoj! Faleminderit!

Ra heshtje. Ingrid L. u ngrit dhe dukej e emocionuar. U çapit rrotull skrivanisë pa thënë asnjë fjalë. I hodhi shikime simpatie Hertës, pastaj drejtoreshës. I kishte lexuar më së miri hieroglifët e fytyrave të tyre, si të ishte pasqyra. Shikonte përreth, pastaj jashtë dritareve duke ndjerë ndoshta butësinë e mirësisë në respektin të tyre. Pas heshtjes së gjatë, iu drejtua drejtoreshës me pëshpërimën e saj të ngadaltë, shumë të vendosur, autoritare: - E dashur, po largohem. Me Hertën kam bisedë të veçantë. Ti e di tashmë, - dhe doli nga zyra e saj.

Herta mbeti e ngrirë. Drejtoresha nxitoi ta përcillte. Në krye të shkallëve u ndanë. Ajo u kthye pas dhe me shikim pyetës i tha Hertës: - Lum si ti! Ç'fat që ke!

Herta Kurtiza zbriti si e mpirë shkallët. Nuk po kuptonte asgjë. Ajri dukej dhe ai si i ngrirë, i palëvizshëm. “Fajësia ime, - mendoj, - indiferenca ndaj fëmijëve, lënia jashtë vëmendjes ishte diçka e keqe që s’duhet të mësohet kurrë”.

Po ç’deshi të thoshte drejtoresha me atë punën e fatit? “Kryekëput torollake, e marrë, - mendoj. - Unë e kam vetë në dorë fatin tim”.

Nuk po e merrte dot veten. Po i mbahej fryma.

Në ç’rrotullore po futej? Po Ingrid L. ç’bisedë kishte bërë me drejtoreshën?

Një takim i vetëm, rrugës për në spitalin publik, disa orë qëndrimi së bashku aty te koka e nxënësit të aksidentuar në ujin e liqenit, mjaftuan për t’ia turbulluar mendjen, për t’ia prishur gjithë ekuilibrin e brendshëm.

Si u gjend Ingrid L. aty pranë ngjarjes? Ç'kërkon ajo në këtë histori?

Dukej se ajo grua kishte një forcë magnetike që ajo nuk e përcaktonte dot se nga i buronte. Tani nuk mund ta kundërshtonte për asgjë, ndaj hipi pa u ndjerë në mjetin Benz të Ingrid L., pas shenjës që ajo i bëri me kokë. Nuk i thoshte kot gjyshja nga nëna, një bregase, zonjë e fortë, me shikim shqiponje, tmerrësisht e zgjuar: “Njeriu ose lind shëlg, ose lind lis”.

Ajo me sa dukej kishte lindur shëlg, e përkulshme. Mjeti u nis menjëherë si me komandë të memorizuar, mori rrugën drejt malit të Dajtit, për t'u ndalur më pas në restorantin e preferuar të Ingrid L. Gjithë rrugës ajo nuk foli. Shikonte bimësinë, pishat, bredhat, pemët e larta, zogjtë dhe veçanërisht hotelet, resortet, restorantet e reja. Diku u ndalën dhe dy zonjat zbritën shpejt për të shijuar peizazhin e mrekullueshëm alpin, lulet, shkurrishtet, ajrin e freskët. Disa minuta më pas Rogeri, shoferi rumbullak, bëri shenjë se gjithçka ishte gati në tavolinën e rezervuar. Ato hynë brenda, u rehatuan në cepin intim me dritare e pamje nga kryeqyteti dhe Ingrid L. i bëri shenjë kamerierit. Kamerieri erdhi për dy sekonda.

- Uau, - u shtang Herta Kurtiza, - ç'bëhet kështu? Gjithçka e sinkronizuar! Mos jam në ëndërr? Kjo po që është botë tjetër.

Ingrid L. nuk e la të tirrte më gjatë habitë e saj.

-Ti, si shumë njerëz, - pëshpëriti ajo plot delikatesë, - mendon se ky shërbim më ofrohet ngase jam e pasur?

- Ah, jo, - u tërhoq Herta Kurtiza, - as që e mendova këtë gjë. Thjesht më la përshtypje sjellja dhe shërbimi.

- Ke të drejtë, - qeshi lehtas ajo me një tringëllimë si qelq kristali. - Po të kisha mundësi do ta kërkoja këtë standard në të gjithë Shqipërinë.

- Do ta kërkoje?

- Sigurisht.

- Atëherë kur...

- Gjithçka mund të ndryshojë nëse e dëshirojmë këtë proces.

- Kaq lehtësisht?

- Kaq lehtësisht, duke nisur fillimisht nga vetja, - Ingrid L. i hodhi një vështrim skanues si për t'i thënë se e kishin gjetur njëra-tjetrën dhe koha që do të kalonin bashkë do të ishte e mrekullueshme. Gratë si Ingrid L. nuk presin dot gjatë. Takimi i parë për të përmbliidhet kështu: "Po kryhet, po kryhet me të vërtetë ajo që kisha planifikuar. Nuk po fluturoj... po ndodh. Kjo është arsye e mirë pse duhet të vazhdoj."

- E dashur, - pëshpërimita e saj ishte një tonalitete më i ulët, - a i përrjetet sociale? Kam planifikuar për sot dhe nesër dy emisione, në dy televizionet kombëtare. Unë dhe ti bashkë, një prind, kryetar i Komitetit të prindërve dhe ndoshta disa qytetarë.

- Ti vetë i ke organizuar?

- Po, sigurisht.

- Emisione?

- Po. Ti tani je në qendër të vëmendjes. Je heroina.

- Unë, unë heroina? Unë isha fajtores që e lashë jashtë vëmendjes nxënësin (kafshoi gjuhën), prandaj bëra atë veprimin idiot që u hodha si budallaqe në liqen.

- Si munde? Hahaha, - qeshi ajo sërish me atë tingullin kristalor.

Herta Kurtiza nuk po e besonte dot rrjedhën që kishte marrë biseda. Ishte përballë dilemës: të ikte apo të pranonte rolin e heroinës për të mos ia vënë shkelmin karrierës së sapo nisur.

- Nuk mund të dalësh kundër rrymës, - Ingrid L.-së i shkëndijonin sytë. - Merru sa të duash me ato brerjet e ndërgjegjes, po emisionet do të bëhen. Këtë gjë unë e di mirë. Ndryshe...

- E përse duhet ta bëj një gjë të tillë?

- Ndonjëherë është mirë të tregosh.

- Edhe një histori të rrejshme?

- Ngadhënjimtarët nuk gjykohen se si e arrijnë fitoren. Humbësit gjykohen.

- A nuk të ngjan kjo si lojë?

- Këtu në kryeqytet e dashur, - ajo i hodhi një vështrim zotërues, - etja për lavdi bashkë me smirën, ndryshe nga provinca, zhvillohen shumë shpejt, nëse mëson lojën.

- Lojën?

- Po lojën. Të gjithë luajnë.

- Po, po çfarë vlere ka kjo?

- Vlerë ekzistence. Jeton shumë më mirë.

- Çdo të thuash me këtë?

- Që duhet t'i përsëritësh me vete, me qindra herë, pa pushim, ato që duhet të thuash në emision. Pastaj t'i përsërisësh prapë. Përsëri e prapë. E di ti që dhe prindërit e fëmijës do të jenë në emision? Pyete veten se ç'do të ndjejnë ata, apo prindërit e tjerë që do ta ndjekin e dëgjojnë

emisionin? Në një kohë tranzicioni, largimi nga disa vlera, një lloj degradimi të misionit të mësuesit, është rrënim. Ata kërkojnë me ngulm antidotin. Këto emisione kanë vlerë të paçmuar, janë diamante.

- Ashtu?

- Ti je e zgjuar, por mos harro: duhet t'i përsëritësh me vete, me qindra herë, pa pushim ato që duhet të thuash.

Herta nuk dinte më ç'të thoshte. Gjithçka dukej e panjohur për të, ky ishte një terren ku nuk i kishte shkuar ndonjëherë në mendje të futej.

- Ti ke nevojë për punë, për karrierë, - Ingrid L. kishte zbutur tonin e pëshpërimës, - por sigurisht ato nuk do të vijnë se dëshiron ti, apo do të bien nga qielli si dhuratë Krishtlindjesh. Ti e di shumë mirë si funksionon kjo shoqëri? Dikush t'i jep, apo jo?

Herta Kurtiza vendosi të mos e ndërpresë. Pohoi me kokë.

Ajo u përkul pak dhe e vendosi dorën e djathtë midis dy duarve të saj. Herta mbylli sytë përgjysmë.

- Jam e bindur se ti tani po më shikon në një gjendje kaq realiste, - Ingrid L. nuk do të ndalej, - ajo që dua të them është se si mund të jetosh me një burrë ca si tepër të shëndoshë, me dy vajza të mitura, në një banesë me qira, në periferinë mizerabël të Tiranës? Duhet të ndjekësh ritmin e duhur, e dashur. *New generation*. Ndryshe... Mundësia të vjen vetëm një herë. Ti ke nevojë për mbështetje dhe unë jam këtu”.

“*Ka të drejtë*”, i tha vetes Herta Kurtiza, që nuk po e zotëronte dot dëshpërimin dhe pafuqinë. Buzëqeshi. Jeta

nuk i kishte ofruar shanset e duhura dhe ja tani që po i afrohej mundësia e parë ajo nuk ndihej gati.

Po kush ishte kjo Ingrid L.? Cili do të ishte roli i saj në këtë histori?

Ingrid L. e surprizoi kur i pëshpëriti se kishte ardhur koha të realizonte ëndrrën më të madhe të jetës.

- Dil, - i tha, dhe e porositi të qëndronte pranë stacionit të autobuzit, - do dërgoj shoferin.

Ishte një nga ato pasditet e ftohta gjithë pluhur dhe erë që plakat i thërrasin dimëreshat e prillit. Të hidhura. Në këto mbasdite, qielli sikur është i gurtë dhe i ulët, sa duket se do të të marrë frymën. Herta Kurtiza rrinte e vetmuar në cepin e rrugës, fshehur pas një pallati në ndërtim, atje në periferinë e largët të kryeqytetit ku banonte me qira. Kishte mbërritur rreth dhjetë minuta para orës së takimit. Padurimi dhe era e marrë po e plevitosnin. Bërr, bërr... Veshja e hollë elegante, dekolteja dhe zbukurimet e qafës me të cilat ishte stolisur, nuk vlenin për asgjë. Disa minuta më vonë, një Benz i zi, i gjatë, gjithë shkëlqim, ia behu befas para këmbëve të saj. Shoferi një rrumbullak, si top i stërmadh futbollit, doli, hapi derën e pasme dhe e ftoi të hynte brenda. Ajo hyri pa fjalë, duke lëshuar atë psherëtimën e lehtë, shpëtova. Në fakt nuk shpëtoi dot, pasi një qese e stërmadhe plastmase, e pistë, gjithë çimento, neveritëse, që s'u mor vesh nga mbiu, kishte fluturuar me furinë e erës, duke ia mbështjellë për drejt çantën e vogël firmato dhe belin e hollë.

Çfarë tersi!

Për pak ia shkrepri të qarit. Në rrugë kaluan disa kalimtarë që kthyen kokën dhe ajo ndjeu sikur e panë çuditshëm. Përse? Herta Kurtiza e mendoj atë çast veten fatkeqe, gruan më fatkeqe në botë, megjithëse prej shtëpisë, siç ia përsëriste vetes, ishte nisur drejt një fati të madh, që sikur i kishte rënë nga qielli për ta bërë të lumtur. Pati frikë mos ëndrra, gjithçka që kishte endur truri i saj në ato dy ditë pritjeje torturuese, merrnin fund për një sekondë, nga një qese shëmtaraqe, e pistë plastmasi.

Sa banale!

Kur trishtimi pushtoi thujtë pjesën kryesore të mendimeve që gumëzhnin, gruaja e papërkulur e biznesit, Ingrid L. lëvizti nga ndenjësja e saj në tjetrën duke i zgjatur dorën:

- Fillim i vështirë e dashur. S'ka gjë, do ta mbash mend gjatë këtë çast!

Herta Kurtiza nuk foli për momentin por i nguli sytë mendueshëm, ngadalë, te fytyra e mençur, më saktë te syzet me skelet floriri e xhama të rrumbullaktë të Ingrid L.

Ç'mendonin ata sy për pamjen e saj? A shikonin ato në brendësi? Po mendimet ia lexonin?

Kishte nevojë për një përfytyrim. Enigma bënte hije së largu. Që në fillim i kishte lënë përshtypjen e një femre intimisht të afërt.

Çfarë nuk dinte ajo, ose e dinte gabim?

Ingrid L. ishte sjellë mjaft mirë me të deri tani.

“Jepi!” - shkundi veten, dhe një rrymë e nxehtë që s'dihej nga erdhi, sikur ia rriti temperaturën e gjakut në damarë. Incidenti me qesen e pistë tani nuk kishte më rëndësi. U

rehatua në sediljen e pasme, u mbush thellë me frymë, shijoi aromat zotëruese të mjetit luksoz dhe shqiptoi me zë mallëngjyes:

- Sa me fat jam që të kam mike!

Kjo shprehje duket se nuk i pëlqeu dhe aq Ingrid L. Iu duk e thatë, e shtirë, e përgjithshme. Priste diçka tjetër prej saj, fjali më të thjeshtë, më intime, më të ngrohtë. Pas pamjes shpërfillëse, shqisat e saj, nuk jepnin asnjë shpjegim për këtë zemërgjerësi. Sigurisht që Herta Kurtiza nuk di çdo gjë për të, nuk e njeh si duhet, çfarë bën, me se merret, si e ka krijuar rrethin e gjerë të miqve, ortakëritë, miqësitë me politikanë, deputetë, prokurorë, gjyqtarë, drejtorë policie e televizionesh, gazetarë të njohur, profesorë e drejtues universitetesh, ndaj dhe nuk ia mori mendja se ajo priste prej saj diçka tjetër. Herta Kurtiza ishte nisur për takim. Ingrid L., dy net më parë, gjatë një feste miqsh në Dajt i kishte pëshpëritur te veshi: “Bëhu gati se do të vijë një ditë që do takosh kryeministrin!”

“Unë? - kishte shtangur Herta, - kryeministrin?”

Ingrid L. ia kishte kaluar dorën si ledhatim në faqe, duke vazhduar: “Ti, ti, ti moj bukuroshja ime!”

Herta Kurtiza e shikoi gjatë në sy mikeshën e saj Ingrid L. Gjithçka iu duk më e komplikuar se sa dukej në të vërtetë, ose të paktën mendja e saj nuk e rrokte dot gjithë thelbin. Pak herë kishte guxuar ta shihte Ingrid L. ashtu, me atë grumbull të paqartë ndjesish, idesh e pyetjesh. *Mos po dukem hutage? Naive?*

Larg çdo trazimi të dyshimtë, pas padurimit, fshihej ai mediokriteti apo mentaliteti i provincës?

Do të ngjante jo bindëse. Pyetjet i kishte disi më të qarta në kokë, por nuk guxonte t'i bënte. Flitej se në ato tryeza festash e miqsh, sigurisht në formë thashethemi e anekdotash, se rrëfeshin pas gotës së katërt, kur pohonin se kryeministrit i ishin bërë obsesion ndryshimet e shpeshta në qeveri.

“A mos vallë? Jo, jo, jo moj budallaqe, - i thoshte vetes, - mos po kërkon pak si tepër nga jeta?”

Lajmin e takimit me kryeministrin ia përcolli Ingrid L. dhe jo burim zyrtar. Kjo gjë i krijoi dyshime e pandehja. Trandje, domethënë habi, pasiguri dhe frikë. Madje iu duk si një shaka, gjë kot. Por edhe midis kotësish, ndonjëherë ndodhnin çudi të pashpjegueshme. Por ky takim se si ishte, i panjohur, i pangjashëm me raste të tjera. Në këtë botë shumë gjëra të rastisnin për herë të pare.

Me siguri nuk do të takohej krejt rastësisht me kryeministrin. Duhej doemos të kishte një agjendë, një plan, që ajo nuk e dinte. Herta Kurtiza nuk kish si ta dinte asaj kohe se takimi me kryeministrin nuk ishte “ëndërr e dalë prej ëndrrës”, as rast fatlum, një në dhjetë milionë. Jo, jo. Nuk ka asgjë që vjen nga hiçi. Kryeministrit, emrin e saj, siç e mësoi kohë më pas, ia kishte prezantuar grupi i këshilltarëve “new generation”, që ishin kujdesur të nënvizonin, sipas porosisë së lobistes-sponsorizuese, togfjalëshin magjik “e shkathët dhe punëmbaaruar”.

Ulur në sediljen e pasme, Herta Kurtiza zgjati dorën të kapte atë të Ingrid L. Tjetra e la dorën të lirë. Herta Kurtiza ia shtrëngoi fort. Mjeti luksoz që ecte ende nëpër rrugën gjithë gropa të periferisë, bëri ndërkohë një manovër,

kthesë të papritur, duke lëshuar fishkëllimë aq të mprehtë sa dy zonjat u hodhën përjetë të trembura. Shoferi manovroi shpejt, sa hap e mbyll sytë duke i shpëtuar mbase nga një aksident mëse i sigurt.

- Ç'ishte? - pyeti Ingrid L.

- Kamikaz. Macho-katundar, nga këta garipat e rinj, vijnë të bëhen kapo në dyzet vjeç, - u përgjigj rrumbullaku si top futbolli, që mbllaçiste gjithë kohës çamçakëz.

- Mos ia vër re, - pëshpëriti Ingrid L. - Ka kërkuar gjithmonë të dobësohet, po nuk ia del dot. Është një kostum demode. Dok kinez. E ke parasysh? Askush nuk e vesh. Ndaj ka mëri ndaj të ardhurve: na morën dashnoret ankohet pa pushim... Hahaha... - qeshi pas pëshpërimës.

Ingrid L. fliste gjithnjë me pëshpërimë dhe duhej vëmendje e posaçme, përqendrim i dedikuar, absolut për të kuptuar gjithçka që ajo thoshte, çdo nuancë, ngjyrë, ironi, cinizëm, shtresëzim kuptimor i fjalëve të saj. Nuk kishte ndeshur kurrë më parë një femër të tillë.

Pse ishte ajo kështu?

- Ktheje për lart, - i bëri shenjë rrumbullakut sapo dolën në rrugën e re.

- Si urdhëron shefe.

“Ku për lart? Çfarë po ndodh sot?” - pyeti ndërkaq veten Herta Kurtiza. Duket se diçka, diçka që nuk po e kapte dot, kishte nxjerrë situatën jashtë kontrollit. Ngjante si një histori e bllokuar ende pa nisur. “Një spjegim duhet, - mendoi rrëshqitazi, - duhet doemos që të krijohej një rrjedhë e pandërprerë nga hapi i parë deri te i fundit. Nuk mund të shkohet kështu, kuturu. Duhet një plan”.

- Do të shkojmë te qendra tregtare, - sikur ia lexoi mendimet Ingrid L., duke iu afruar më pranë. Gratë e bukura kanë kosto! - dhe qeshi ashtu si dinte të qeshte vetëm ajo. Me cepat e buzëve hollake.

- Po ora? Koha? Korrektësia?

- I shkruajta shefit të madh, - picërroi sytë Ingrid L. - Na pret pas dy orësh. Kemi kohë besoj?

- I shkrove...?

Pyetja e saj mbeti pezull, pa përgjigje. Ingrid L. mrroi ballin aq shumë nga kureshtja bezdisëse e saj, sa u duk sikur fytyra po i tërhiqej brenda kafkës. Pastaj i hodhi një vështrim plot vëmendje, me një buzëqeshje të lehtë, të sforcuar Herta Kurtizës, si t'i thoshte sërish: "A je gati?" Sytë e jeshiltë me pikëzime të zeza në mes, rrëfenin një dinakëri ftuese, të ngrohtë.

Ndërkohë mjeti luksoz ecte me shpejtësi, pa zhurmë, parakalonte njëra pas tjetrës mjete të tjera më pak të shpejta, duke mbërritur më në fund në qendrën tregtare TEG. Shoferi rrumbullak me xhakëtë lëkure, i shkathët përkundër pamjes gënjeshtare, ndaloi mu në mes të qendrës. Doli me shpejtësi, hapi fillimisht derën e Ingrid L. dhe më pas të sajën.

- Ç'duam këtu? - i shpëtoi padashur.

Shoferi ktheu kokën duke e parë me shikim të pashpjegueshëm. Ai iu afrua edhe më pranë duke i thënë: - Mos kundërshto për asgjë!

Herta Kurtiza nuk e kuptoi përse Rogeri ia tha këto fjalë. Kaloi në anën tjetër ku priste Ingrid L. dhe ajo, gruaja e fortë sfiduese, ujkonja e biznesit dhe aventurës, e hollë, e gjatë, si shufër lajthie, i shkoi krahun. Ecën kryelarta,

mespërmes sallonit luksoz, derisa mbërritën te shitorja e rrobave fashion, klasike ALVIERO MARTINI - I CLASSE. Në hyrje priste (me sa duket e lajmëruar, pronarja dhe stilistja-rrobaqepëse Roila Martini) krijuesja e serive të reja të veshjeve Martini. Roila e mbështolli në krahët e saj Ingrid L. dhe ajo si përherë, diç i pëshpëriti në vesh. Ajo diçka nuk u dëgjua thuajse fare, por shija që la te Herta Kurtiza ishte e paformë, mjegull, thartirë, e pasigurt, jo e mirë dhe shtypëse. Ishte nga ato raste kur njeriu mëson dhe ndjen pafuqinë e vet, i dhembin tëmthas, shpina i ngrin, gjunjtë i ndjen të dobët e të pasigurt, pa dëshirë për të lëvizur lirisht.

Roila Martini e rrëmbeu përdore Herta Kurtizën dhe duke ikur për në atelienë e saj përmes një xhami rrotullues që ngjitej sipër, brenda shitores lëshoi një si britmë të ëmbël ledhatare drejt Ingrid L.: - Pa merak zonjë e madhe! Pas pak nuk do ta njihni!

- Klasike, elegante - pëshpëriti Ingrid L., pëshpërimë që kësaj here u dëgjua fare qartë.

Roila dhe Herta i hodhën një sy të imtësishëm koleksionit të ri. Zgjedhjet i bënte Roila. Modelet, ngjyrat, këmishën, xhakëtën, fundin e ngritur, kapelën, varëset e bizhutë, deri dhe kremin e fytyrës. E kishte matur me milimetra trupin e saj, belin, gjerësinë e shpatullave, gjokset, lartësinë e takave, qafën e gjatë, flokët e mbledhur pas dhe kishte konceptuar një model elegant fitues.

- Duhet t'i hiqni teshat, - shikimi i saj nuk ishte aspak xheloz, përkundrazi, dukej se Herta Kurtiza i kishte pëlqyer, bashkë me lëvizjet e ndrojtura, format, lakimet, vithet e hedhura e sidomos pjesën ku lidhej busti me gjoksin.

Herta Kurtiza u zhvesh jo pa frikë e ndjenja mosbesimi. Pisllekun e belit, njollën e shëmtuar në fustanin e saj, atë gjurmën e qeses së plastmasit të pistë, u përpoq ta fshihte. Por ky detaj, si shumë të tjera, nuk i shpëtuan dot shikimit të mprehtë të Roilës.

- Ndodhi diçka para se... - i erdhi turp ta përfundonte shpjegimin. Për fat Roila e ndërpreu.

- Nuk ka gjë zemër, mos u vër në siklet.

Herta Kurtiza deshi ta falenderonte, por ajo as që ia vuri veshin. Punonte gjithë pasion.

E zhytur në botën e saj, shpikte ide, sajonte e bënte realizime aty për aty. Ngushtonte, përthyente, kombinonte ngjyrën e veshjes me ngjyrën e lëkurës, të trupit, të qafës, ngritjen e dorës lart, rrotullimin etj., etj. Mendja dhe duart e saj magjike bënëin art. Pas gati një orë e tridhjetë e shtatë minutash, ajo përfundoi.

Kur Herta Kurtiza u pa në pasqyrë, një lëmsh i zjarhtë iu mblodh në grykë. Kurrë nuk e kishte parë në pasqyrë veten aq të hijshme. Asnjëherë dikush nuk ishte kujdesur që performanca e saj të shkëlqente dhe ajo të ishte rrëzëllitëse. Ndjeu adhurim, mirënjohje e nderim të thellë për Roila Martinin. E puthi në buzë. Pafajësisht. Pas kësaj, dy zonjëzat e hijshme, zbritën poshtë në sallon ashtu si ishin ngjitur, të zëna përdore.

Ingrid L. që po e humbiste pak nga pak durimin për shkak të vonesës, lëshoi një britmë habie, mbase të mbushur me dhembshuri të lehtë: Uau, princeshë! Nuk njihesh fare! E shikon sa pak u desh të ndryshoje? Pa rrotullohu pak. Je transformuar krejtësisht e dashur! As burri nuk do të të njohë në shtëpi.

Ajo qeshi. Ishte qeshje që vinte nga një lumturi e lodhshme. Nga ato qeshje që të ndihmojnë ta mbash, ta vazhdosësh një marrëdhënie jo dhe aq të natyrshme, edhe pse jo fort e bindur për fundin e saj. Kërkoj me sy teshat e veta për t'u ndërruar në dhomë, por Ingrid L. e zuri përdore.

- Joooo! Tani nuk do heqësh asgjë, - toni i saj ishte urdhërues. - Duhet të ikim se jemi vonë. Ai nuk pret gjatë. Eja kështu siç je, ndriçuese, verbuese, dritë.

Dukej e ngazëllyer e triumfatore. Sytë e mëdhenj, të egër, si sy pantere, ishin të mbushur me kënaqësi dhe epsh. Nuk e mbante vendi.

Roila iku diku, dhe disa sekonda më pas i zgjati çantën me teshat e saj. Sytë e Herta Kurtizës u dukën të turpëruar.

- Merri, merri shpejt dhe të ikim, - ngulmoi Ingrid L. - Merri, ndoshta një ditë mund të të duhen...

Herta Kurtiza u përmbush në lot e trishtim. Nuk e dha veten. Shtrëngoi fort dhëmbët.

- Roila, puç, - Ingrid L. u nis e para të ikte prej shitores. - Roila zemër mos harro: më dërgo faturën në *whats app*. Puç. Puç.

Herta Kurtiza e ndoqi pas. Çfarë mund të bënte tjetër. Në mend i ishte ngulur gozhdë fjalja e fundit e saj: *Ndoshta një ditë mund të të duhen...*

- Eh, jam vetë fajtorë, - qortoi veten. Asnjëherë nuk do t'i lexoj si duhet njerëzit që më rrethojnë. Aq më pak një si Ingrid L.

Takimi me kryeministrin ishte gjëja më e rëndësishme për Herta Kurtizën. Asgjë tjetër nuk donte. Çfarëdo të ndodhte, do ta anashkalonte, vetëm të shkëlqente para tij. Kishte shkëlqyer (sipas fjalëve të Ingrid L.) në dy emisionet televizive, në intervistat e dhëna për tri gazeta, në portalet e rrjetet sociale, duke krijuar imazhin e një ylli që po lindte. Kishte spikatur fort edhe si organizatore me talent në organizimin e festës së bamirësisë të fondacionit RAFAELA, emri i vajzës së Ingrid L., humbur tragjikisht në një aksident ajror, diku andej nga qiejt e Kaukazit. Në këtë aktivitet, me koncerte, dhurata e bamirësi për fëmijët në nevojë të kryeqytetit, Ingrid L. e kishte prezantuar me ministra, deputetë, drejtues TV, producentë, menaxherë e gazetarë, si bashkëpunëtoresh e ngushtë të saj. Por të gjitha këto nuk e plotësonin dot të tërën. Ajo priste takimin me kryeministrin, paralajmëruar tri ditë më parë. I dilte gjumi në mes të natës, sepse shikonte ëndërr sikur e shihte në skaj të urës kryeministrin. Ia bënte me dorë dhe sa nisej me vrap drejt tij, ura rrëzohej. I bëhej se një zë i fliste: *Dëgjo, provo të dalësh nga ana tjetër e urës*. E provoi. Kryeministri doli nga ana e saj. Ajo ia bëri me dorë, u nis sërish me vrap drejt tij, dhe ura përsëri u këput në mes. Pastaj i tha vetes: *Mos dëgjo askënd. Dëgjo vetëm zërin tënd e qetësohu! Çfarëdo që të bësh as i shpejton e as i ngadalëson gjërat. Ato janë aty. Ti një ditë do ta takosh atë. Sado të kufizuara të jenë mundësitë. Ti je ajo gruaja simpatike, e mençur, ndryshe nga të tjerat që iu mungon talenti, ti e ke me bollëk, je e*

gatshme për të mësuar; për t'u përshtatur. Shqipëria është një vend i vogël.

Vetëbesimi po i rikthehej, si asaj kohe të disa viteve më parë, kur deshë të bëhej aktore e s'ia doli dot. Nga marazi u martua me Subiun, trashaluqin që e gjithë qyteza e thërriste dollapi. Tani nuk kishte kohë për marrëzi dhe asaj do t'i duhej t'i parashikonte të gjitha versionet.

Nuk e kishte menduar një vit më parë se brenda një harku kohor të shkurtër do të njihte kaq shumë njerëz dhe do të kishte ftesë për takim me kryeministrin. Priste duke u dridhur me gjoksën që ndiente sikur ia kishin mbërthyer me morsë. Afrimi i minutave, nisi t'i dukej si afrimi një tmerri, frike e pështjellimi të thellë dhe vetëm vullneti i paepur tek i cili besonte plotësisht, nuk e lejoi të kthehej mbrapsht.

- Zbresim, - Ingrid L. psherëtiu, e zuri përdore Hertën. - Shefi, nga një deri në dhjetë, i jep dhjetë pikë korrektësisë.

Herta Kurtiza, tundi kokën në heshtje. Mendoi: A do të mundej ta realizonte e vetme ëndrrën e saj, takimin me kryeministrin? Përgjigjja iu duk e paqartë, madje e turbullt. Hyrja në hollin kryeministor, ndjesi që nuk e kuptoi përse i ngjau me një pavijon të stërmadh spitali, i shkaktoi të dridhura në trup. Fytyra e saj u bë përnjëherë e bardhë, e zbehtë si mermeri. U ngushëllua me mendimin se ndoshta do të kishte fat në këtë histori. Ia shtrëngoi më fort dorën Ingrid L. Ajo i shkoi krahun dhe të dyja ngjitën shkallët drejt zyrës kryeministore. Kishin lënë celularët në recepsion, kishin kaluar kontrollin formal për të mbërritur në paradhomën e tij. Sekretaria, një grua shtatmesëm, me flokët prerë shkurt, i uli në kolltukët ngjyrë bezhë me ca si theka të florinjta për

anash. Qetësia delikate, muret e larta dhe disa ndriçues Led me dritë të ftohtë por të butë, ishin zotërit e atyre minutave të ankthshme. Pas pritjes së shkurtër, kryeministri u shfaq në derë: Ejani! - përshëndeti hareshëm.

Dy zonjat hynë. U rehatuan në kolltukët përballë kryeministrit. Distanca ishte gati dy metër. Mjedisi i brendshëm dukej disi hutues. Sfondi i mureve matanë kryeministrit ishte mbushur me foto të ndryshme, ku asnjëra nuk kishte lidhje me tjetrën apo me të tërën, dhe secila kishte fiksuar ngjarje me ngjyrim të ndryshëm, ndriçim e kontrast standard. Një sipërfaqe e rrafshët, transparente, përballë mërzisë gri në të verdhë të pjesëve bosh të murit. Ekzistenca e tyre të jepte idenë e një kronike që do të vijonte, por pa e ditur se si duhej vepruar, mundësitë që do vinin apo ato që do të iknin pa u përfillur. Krahu tjetër, faqja e murit anash, mund të quhej krahu patriotik, me foto të figurave historike, kryesisht luftëtarë me armë në dorë, për të cilat aty për aty, Herta Kurtiza mendoi: romantizëm anakronik, trishtues. Do të donte që foto të tjera të ishin aty, nëse do të nevojiteshin foto, mbase ato të shkencëtarëve, studiuesve, njerëzve të mëdhenj të botës shqiptare.

Po ku ishin ata?

I thirri kujtesës, dhe kur mbledh forcat njeriu, duket sikur ia del mbanë. Kujtoi disa prej tyre. Po fare pak. As sa gishtat e dorës. Kaq? Kaq paskemi?

Ndërkaq kryeministri, hijerëndë e disi kaba, që diç shkruante vazhdimisht në një bllok të madh si defterët e qëmotshëm, nuk humbi kohë, lëshoi atë buzëqeshjen standarde, të madhe e të lumtur që e përdorte gjatë punës, pritjeve e takimeve, për të siguruar atmosferën e duhur

që të ftuarit të merrnin besim, të ndiheshin mirë e të mos zhgënjeheshin.

- Hë, si shkon biznesi? - nisi të bëjë njëra pas tjetrës pyetje të pjerrëta e të rrëshqitshme. - Më kanë informuar se punët shkojnë mirë.

- Mirë në përgjithësi, por..., - Ingrid L. nuk pëshpëriste si e kishte zakon, por kishte zë kumbues e të vendosur, disi thumbues në tonin e saj. - Kur lulëzon biznesi, edhe ai i rrejshmi, s'ka probleme, veç ku me qenë të gjithë më të lumtur. E vetmja gjë që mund të prishë këtë lulëzim, është kur çdo ditë i bie të mirës me shkëlqim. Njerëzit shpesh janë kufizuesit e lumturisë së tyre, veç fare pak janë ata që identifikohem me lumturinë.

- Ah, dale, dale, prit pak, - ngriti kryet kryeministri, - paske sjellë vërtet rrebesh me vete.

- Epo..., - vështroi ajo përhumbur diku një pikë të tavanit, me atë shikimin tipik të së pakënaqurës, që nuk ishte kurrë plotësisht aty ku ndodhej. - Kur të shtrëngon ideja e fshehur...

- Besoj tatimorët, kontrollet e befasishme, inspektorët shushunja të kanë lodhur? - kryeministri vijonte të mos e ngrinte kokën nga ajo diç që po shkruante e s'dihej çfarë. - Po shteti këtë punë ka. Nëse nuk e bën, bëhet i pafuqishëm, paralizohet nga moszbatimi i ligjit. Shkelësit i denonconi ju dhe veprojmë ne. Apo jo?

- Sigurisht.

- Po kontrabanda që bëhet tani si ndikon, kam informacione rreth saj, a mund të më thuash?

Kjo pyetje Ingrid L.-së iu duk e çuditshme. Si mund t'i bëhej asaj? Ajo e vështroi gjatë kryeministrin, si të kishte

përpara dikë me të cilin nuk ishte takuar kurrë, por ishte e pamundur të kuptonte se ç'kishte dashur t'i thoshte ai me atë pyetje. Ç'kodifikimi i saj do ta torturonte për shumë net. E pafuqishme, ajo vendosi të ishte më e kujdesshme dhe të mos lëshohej në lëndinat e miqësisë së kahershme.

Më pas kryeministri foli për klimën e biznesit, përmirësimet ligjore që duheshin kryer sa më parë, (ose reformat e reja), për të cilat, qesëndisi ai, kërkohet edhe mbështetja e biznesit dhe e saj personalisht.

Pas këtyre fjalëve, Ingrid L. nisi të mos ndihej mirë. Kishte një dëshirë kacafytëse brenda gjoksit, një kafshëz të egërsuar të cilën me shumë mundim e sflitje e mbyti. Nuk mund të sfidonte kryeministrin e vendit në zyrën e tij. E dinte se me të nuk mund të flitej hapur. As t'i besonte sekrete si dikur. Kohët kishin ndryshuar dhe muajt e fundit ishin shtuar zërat e nëndheshëm se ai i linte në baltë miqtë e bashkëpunëtorët e tij, sidomos ata të dikurshmit. Ndonjëherë tek e vërteta fshihen më së miri gjithë gënjeshttrat e rafinuara. Durimi i saj ishte duke u fikur, kur kryeministri riktheu edhe një herë atë buzëqeshjen e madhe standarde, që e përdorte gjithmonë gjatë pritjeve.

- Më pëlqeu aktiviteti i fundit i fondacionit Rafaela.

- Vërtet? - Ingrid L. reagoi sikur ta kishte pickuar grerëza.

- Çfarë të pëlqeu?

- Dimensionin social dhe gjestet e tua filantropike, - kryeministri e kapërdiu nervozizmin e saj dhe kjo u duk se si iu tërhoqën në heshtje majat e flokëve. - Jam thellësisht i interesuar që aktiviteti i fondacionit Rafaela të zgjerohet e fuqizohet.

- Faleminderit. Vërtet?

- Po. Dua të them gjithashtu se ne duhet ta promovojmë sa më fort kulturën e filantropizmit. I bën shumë mirë shoqërisë sonë që shpesh ushqehet me marrëzitë e ankthet e veta. Do të jap porosi të veçanta për ta zhvilluar këtë ide.

- Kështu shpiket gjithmonë ndonjë premtim në mbyllje të takimit? - Ingrid L. guxoi të bënte pakëz ironi, pasi nuk ishte shtendosur ende prej zemërimit të pak çasteve më parë.

Kryeministri hapi krahët për t'i treguar gjithë mirëkuptimin e tij, atë dëshirën përvëluese për të kontrolluar edhe imtësitë më vogla e të pamundura, çdo detaj, çdo segment, gjithçka. “Tani e dashur Ingrid L. do të më lejosh pesë minuta të flas me mikeshën tënde të re!”

Ingrid L. u ngrit si me përtesë duke i hedhur një vështrim mallëngjyes e të pafajshëm Herta Kurtizës, si për t’i thënë se nuk kishte planifikuar ta linte kurrsezi vetëm, por ai, kryeministri ishte bërë i paparashikueshëm. Herta Kurtiza nuk e kishte fare mendjen te shikimi i saj, dukej si e dehur nga ato minuta qëndrimi në zyrën e tij, dhe mezi priste të fliste me të. Ishte e bindur se ky ishte shansi i saj, dhe vetëm i saj, ndaj largimi i Ingrid L., në vend të frikës e trishtimit, i dha gëzim. Po e gërryente kërshëria se si do të sillej kryeministri me të dhe si do të reagonte ndaj togfjalëshit “me aftësi të veçanta e punëmbaaruar”, togfjalësh me të cilin e kishin rekomanduar.

Kryeministri, ndryshe nga ç’parashikonte ajo, u ngrit në këmbë, nisi të ecë me hapa të ngadaltë, e pyeti thjesht për arsimimin, familjen e prejardhjen. Ajo u përgjigj shkurt

dhe ai sikur i dha fund takimit me një tundje të lehtë të kokës. Ajo lëvizje u duk si shenja e sigurt se gjithçka kishe përfunduar, ishin thënë apo nënkuptuar shumë gjëra, e tashmja ishte konsumuar dhe nuk kishte mbetur asgjë tjetër veç së ardhmes.